

Turczai István

Üresség

(Elégia a másnapért)

„Folyton megalázol, egyszeri lét!”
(Szabó Lőrinc)

Számolni kell a reggelekkel

Most A mostban
A gőzölgő mostban
Konyhám közlekedő edényei közt
Elmosatlan napok Odakapott tej
Kávézacc Foltos terítő Kiflimaradék
Felbontatlan gázszámlák Hivatalos értesítés
Akár a teafilter, lóg belőlem az idő a gőzölgő
mostban Három cukor Fél citrom Sütemény
Azt rágcsálom Anyám sütötte Finom
és ártatlan ízű Egy kisiú van belesütve
Aki én Aki én Aki én vagyok
Hol az újság A sportoldalon kezdem
Neymar Messi Az isteni Cé
A magyar foci megint szép lesz
Nem szokásom szabadulni szokásaimtól

Az én reggelem nem más A ház Az utca
A kert A kerítés A nyírfák A sok tömör fenyő
Egy az én kertemben áll Átrendezem a fákat
Több madár jusson a fenyőre
Közben surrog, surrog a fény szövőszéke
De a madarak ma némák
Nem mondanak nemet Se igent
Megtartják maguknak érvelésüket
Az én reggelem nem más Eltévedt illat
Vízzel birkózó láng Araszolás

TURCZI ISTVÁN (1957) költő, író, műfordító. A *Parnasszus* című lap főszerkesztője. Utóbbi kötete: *A változás memóriája* (2011).

Fel az ágyból Fel a székből Fel a lépcsőn
Araszolás Fel egészen a száj padlására
Kicsit ragad a süti Elfelejtettem hűtőbe tenni
Iszom rá teát Mindig teát iszom
Ma sem főzünk kávé Ma sem
Az én reggelem nem más A dombok fent
Lent a kaktuszaim Kaktuszok nélkül nem élet
az élet Fent és lent Lent és fent
A látvány hűlt helyén Lent és fent között
Ahol fű leng át a búcsúzásokon
Ahol gondolatban mindig kicserélem
az isten alakját
A közöttben
ahol távolság néz nagy üres szemekkel
és a fény súlya angyalokban mérhető
Ahol az árny rávésődik az árnyra
És a világosság mint finom por
szállingózik be az ablakon
Az én reggelem Az én reggelem
nem más mint az iszonyú kezdete

Várok Várás van
Átfolyik rajtam az idő
Szálanként szakadnak szét a színek
A bent a kint is lepkeárny
Üres a pohár Nagy a csend
A csend akár egy nagy üres pohár
Nem akarok nem akarni De hiába
Nincs akarat a tagjaimban
A jelenlét pusztá váza
ami belőlem megmaradt
Állok a kövön Magam is kő vagyok
Kő kövön

Itt minden csupa rom

Néha lefújom a port az üveglapról
alatta látszik mindenki
Számolni kell a reggelekkel
A vétkek A távolság A test
A test hazugságai A nyíratlan
fű mely áthullámzik a virrasztás felett

Nem tudom mi az
mi visszamúlik mi az mi előre fáj
Régi bevált szavaim körül őgyelgek
Néha a megérzéseimre hagyatkozom
Ha már várás van
Tegnapolás Holnapolás
Két kézzel szórom
az elmúlást a rémületbe szét
A Semmit faggatom Hová lesz
ha feltűnik hová ha el és nem marad
utána semmi És hol marad ami előtte
volt nem tudom hol marad hol maradnak el
a dolgok A dologtalan a cselekvő igék
A színek Az árnyak A régi reggelek

Nem tudom honnan a hajnal
honnan a kék honnan a köd
honnan a tehetetlen mohóság
honnan a hidegen kopogó hangok
a halántékon Honnan a kontúr
A kontúr ahogy megfogalmazódik
Honnan a füst mondja már meg valaki
mely úgy száll föl mint az áhítat
Honnan az áhítat Ismerem ezt az érzést
Mintha én sóhajtanék
Várok Ha már várás van
Üres a papírom csak a szél jegyzetel

